

Μπορεί ένα «μυστικό» που γνωρίζουν 411.000 άνθρωποι να παραμένει κρυφό για περισσότερα από 45 χρόνια; Τόσοι εμπλέκονται στην επιχείρηση «Απόλλων 11», κατά τον Δρ Ντέιβιντ Ρόμπερτ Γκράιμς, ερευνητή της Οξφόρδης, που καταρρίπτει τη θεωρία «συνωμοσίας της NASA», ότι τάχα οι επανδρωμένες αποστολές στη Σελήνη δεν υπήρξαν ποτέ. Αν, στ' αλήθεια, η προσσελήνωση των Μάικ Κόλινς, Νιλ Άρμστρονγκ και Έντουιν Όλντριν ήταν στημένη, όπως πολλοί Αμερικανοί και άλλοι πιστεύουν, τότε, κατά τον ερευνητή, πρόκειται για μια εντελώς απίθανη συνωμοσία. Σύμφωνα με μια μαθηματική φόρμουλα που επινόησε (ανακοινώθηκε πρόσφατα και αφορά όλες τις θεωρίες συνωμοσίας), θα αρκούσαν τρία χρόνια κι οχτώ μήνες, ώσπου να αποκαλυφθεί η αλήθεια: Είτε επειδή κάποιος θα την αποκάλυπτε εσκεμμένα είτε επειδή θα του ξέφευγε. Οποσδήποτε, η φόρμουλα είναι αχρειαστή, μια και συνείργησαν για την κατάκτηση του φεγγαριού οι δυο τότε αντίπαλες υπερδυνάμεις.

Αφότου μπόρεσαν να θέσουν σε τροχιά γύρω από τη Γη τεχνητό δορυφόρο, πριν ακόμα στείλουν άνθρωπο στο διάστημα, οι Σοβιετικοί επιχείρησαν να πλησιάσουν τη Σελήνη. Ήταν το πρόγραμμα «Λούνα» που πραγματοποιήθηκε με τηλεκατευθυνόμενες συσκευές. Το Λούνα 2 εκτοξεύτηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1959 και, δυο μέρες αργότερα, έγινε το πρώτο γήινο αντικείμενο που ρίχτηκε στο φεγγάρι. Λιγότερο από ένα μήνα αργότερα, στις 4 Οκτωβρίου 1959, εκτοξεύτηκε το Λούνα 3 που έγινε ο πρώτος τεχνητός δορυφόρος της Σελήνης, στέλνοντας στη Γη τις πρώτες φωτογραφίες από την αθέατη πλευρά του φεγγαριού. Οι επόμενες αποστολές πλησίασαν ακόμα πιο πολύ τον στόχο που ήταν η εξερεύνηση της Σελήνης:

Πριν από ακριβώς μισό αιώνα, στις 31 Ιανουαρίου 1966, εκτοξεύτηκε το Λούνα 9. Έφτασε στη Σελήνη και προσεδάφιστηκε ομαλά, στις 3 Φεβρουαρίου 1966. Ήταν η πρώτη ομαλή προσεδάφιση γήινου αντικειμένου στο φεγγάρι. Τεσσεράμισι χρόνια αργότερα, στις 2 Σεπτεμβρίου 1970, εκτοξεύτηκε το Λούνα 16 που έγινε το πρώτο τηλεκατευθυνόμενο διαστημόπλοιο, το οποίο προσεδάφιστηκε στη Σελήνη, συνέλεξε δείγματα του εδάφους της και επέστρεψε στη Γη. Όμως, 14 μήνες νωρίτερα, είχε προηγηθεί η άφιξη των πρώτων Αμερικανών στο φεγγάρι.

Ήταν 4.56, ξημερώματα 21 Ιουλίου 1969, ώρα Ελλάδα, λίγο πριν από τις δέκα τη νύχτα, 20 Ιουλίου, ώρα Ανατολικής Αμερικής, όταν ο αστροναύτης Νιλ Άρμστρονγκ είπε την περίφημη φράση:

«Ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα».

Μόλις είχε κάνει ένα βήμα πάνω στο έδαφος της Σελήνης. Με κομμένη την ανάσα, η ανθρωπότητα παρακολουθούσε, καρφωμένη μπροστά στις τηλεοράσεις. Λίγο αργότερα, τα βήματα έγιναν παιχνίδι, πηδήματα και σκέρτσος, καθώς η βαρύτητα εκεί ισοδυναμεί με το ένα έκτο της γήινης.

Ήδη, από τις 18 Μαρτίου 1965, ο Σοβιετικός κοσμοναύτης Αλεξέι Λεόνοφ είχε βγει έναν μικρό περίπατο στο διάστημα. Ένας «ομφάλιος λώρος» τον ένωνε με το διαστημόπλοιο. Αποδείχτηκε πως ο περίπατος στο διάστημα είναι εφικτός. Τον Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου, ο πλοίαρχος του αμερικανικού ναυτικού Ουόλτερ Σίρα οδήγησε το διαστημόπλοιο «Τζέμινι 6» σε απόσταση τριάντα εκατοστών του μέτρου από το «Τζέμινι 7». Αποδείχτηκε πως η συνάντηση στο διάστημα είναι εφικτή. Τα επιτεύγματα αυτά ήταν ο πρόλογος για τη νέα, πιο παράτολμη ενέργεια: Την κατάκτηση της Σελήνης. Πρώτα, έπρεπε να λυθεί το πρόβλημα των καυσίμων για την κάλυψη της απόστασης.

Για να πάει ένα διαστημόπλοιο στη Σελήνη (386.000 χλμ.), να προσσεληνωθεί και μπορέσει να φύγει από εκεί και να επιστρέψει στη Γη, πρέπει να ζυγίζει 5.000 με 7.000 τόνους. Τα πράγματα είναι διαφορετικά, αν εκτοξευτεί μόνο μια φορά, φτάσει στη Σελήνη κι αποστείλει άλλο όχημα, το οποίο θα πάει και θα επιστρέψει. Αν, μάλιστα, ανεφοδιαστεί με καύσιμα στο δρόμο, η κατάσταση απλουστεύεται ακόμη περισσότερο. Αυτό και έγινε. Ο πανίσχυρος πύραυλος «Κρόνος 5» εκτοξεύτηκε για πρώτη φορά από το Διαστημικό Κέντρο Κένεντι, στις 9 Νοεμβρίου 1967. Μετέφερε το μη επανδρωμένο διαστημόπλοιο «Απόλλων 4», το οποίο εκτέλεσε με επιτυχία το ταξίδι «Γη – Σελήνη μετ' επιστροφής». Το διαστημόπλοιο «Απόλλων 8» εκτοξεύτηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1968 κι επέστρεψε στις 27 του ίδιου μήνα. Το ταξίδι του ήταν η πρώτη επανδρωμένη πτήση γύρω από τη Σελήνη. Με το «Απόλλων 9», δοκιμάστηκε επανδρωμένη πτήση της σεληνακάτου σε τροχιά γύρω από τη Γη. Με το «Απόλλων 10», η σεληνακάτος δοκιμάστηκε σε τροχιά γύρω από τη Σελήνη: Κατέβηκε ως τα 14,5 χμ. πάνω από το έδαφός της και ξαναγύρισε στο διαστημόπλοιο. Το επόμενο βήμα ήταν το πάτημα στο φεγγάρι. Είχε φτάσει η ώρα του «Απόλλων 11»

Εκτοξεύτηκε στις 16 Ιουλίου 1969. Κυβερνήτης του ο Μάικ Κόλινς. Συνεπιβάτες του, ο Νιλ Άρμστρονγκ και ο Έντουιν Όλντριν. Στις 20 Ιουλίου, το διαστημόπλοιο έφτασε στο νοητό σημείο, όπου είχε δοθεί το ραντεβού με την Ιστορία. Με κάποια ζήλια, ο Κόλινς έβλεπε τους δυο άλλους να μπαίνουν στον «Αετό», τη σεληνακάτο, που θα τους μετέφερε στο φεγγάρι.

Ο «Αετός» αποκολλήθηκε από το διαστημόπλοιο. Ένα τυφλό ηλεκτρονικό σύστημα τον οδηγούσε στον προορισμό του. Οι δυο κοσμοναύτες τρόμαξαν: Ο «Αετός» πήγαινε ίσια στα

βάθη ενός κρατήρα γεμάτου βράχια. Θα διαλυόταν. Μόλις που πρόλαβαν να αρπάξουν το χειριστήριο και να τον οδηγήσουν σε σίγουρο μέρος. Η σεληνάκατος προσεδάφιστηκε απαλά. Οι κοσμοναύτες κοιτούσαν από τα φινιστρίνια το άγνωστο τοπίο. Έμειναν μέσα στον προσεδαφισμένο «Αετό» γεμάτες έξι ώρες.

Επιτέλους, η πόρτα άνοιξε. Μια ανεμόσκαλα με εννιά σκαλοπάτια οδηγούσε στο έδαφος του φεγγαριού. Ο Νιλ Άρμστρονγκ τα κατέβηκε διστακτικά. Ήταν 21 Ιουλίου 1969, 4.56 ώρα Ελλάδας, όταν πάτησε στο φεγγάρι. Έκανε ένα βήμα. Ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα. Ο Έντουιν Όλντριν τον ακολούθησε, 19 λεπτά αργότερα. Δούλεψαν δυο ώρες μαζεύοντας πετρώματα και τοποθετώντας επιστημονικά όργανα. Εικοσιμία ώρες μετά την προσσελήνωσή του, ο «Αετός» άφηγε το φεγγάρι και συναντούσε το διαστημόπλοιο. Η επιστροφή του «Απόλλων 11» στη Γη ήταν αποθέωση. Πάνω στο φεγγάρι, μια αμερικανική σημαία θύμιζε την αποστολή. Και μια επιγραφή: «Ήρθαμε ειρηνικά για όλη την ανθρωπότητα».

Από τις επόμενες αποστολές, ξεχώρισαν του Λούνα 22 (εκτοξεύτηκε στις 29 Μαΐου 1974) που πραγματοποίησε 2.842 περιφορές γύρω από φεγγάρι, επιτρέποντας την από πολύ κοντά εξερεύνησή του, και του Λούνα 24 (εκτοξεύτηκε 9 Αυγούστου 1976) που γύρισε στη Γη κουβαλώντας δείγματα εδάφους τα οποία πάρθηκαν από βάθος δύο μ. κάτω από την επιφάνεια του φεγγαριού.

(protagon.gr, 31.1.2016)